

JAGER

HarperCollins Young Adult

ook verkrijgbaar van **Julie Kagawa**

De IJzerkoning (The Iron Fey – deel 1)

De IJzerprinses (The Iron Fey – deel 2)

De IJzerkoningin (The Iron Fey – deel 3)

De IJzerprins (The Iron Fey – deel 4)

De verloren prins (Call of the Forgotten deel 1)

De duistere fae (Call of the Forgotten deel 2)

De IJzerstrijder (Call of the Forgotten deel 3)

Onsterfelijk (Blood of Eden – deel 1)

Bloedband (Blood of Eden – deel 2)

Offergave (Blood of Eden – deel 3)

Pupil (De Talon-Saga deel 1)

Rebel (De Talon-Saga deel 2)

JAGER

JULIE KAGAWA

Vertaling Karin de Haas

Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Soldier*
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Ltd.
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Ltd.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zuthpen

ISBN 978 94 027 1230 8
NUR 285
Eerste druk juni 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Nick

DEEL I
VERKENNING

GARRET

De wereld stond in brand.

Vlammen omringden hem, knetterden in zijn oren, vulden de lucht met hitte en rook. Kuchend school de jongen in een hoek die het vuur nog niet had bereikt. Pijnlijke tranen stroomden over zijn gezicht en brandden in zijn ogen. Hij kreeg geen lucht. Het was zo heet. Zweet gutste over zijn tengere lichaam en doorweekte zijn kleren. Happend naar adem kroop hij naar een openstaande kast bij de tegenoverliggende muur. Hij wilde ontsnappen, zich verbergen in het lokkende duister en hopen dat het snel voorbij zou zijn.

‘Garret!’

Een wazige vorm bewoog zich door zijn gezichtsveld, en iemand tilde hem op. Meteen ontspande hij zich, en hij verborg zijn gezicht in haar hals terwijl ze hem stevig tegen zich aan klemde. Nu was hij veilig. Bij haar was hij veilig.

‘Houd vol, liefje,’ fluisterde ze. Ze begon te rennen, en hij kneep zijn ogen dicht.

De hitte sloeg tegen zijn rug en armen en schroeide zijn blote benen, maar het kon hem niet schelen. Nu ze hem had gevonden, zou alles goed komen.

Een koel briesje streek over zijn huid, en hij keek op van haar schouder. Ze waren het gebouw uit; hij kon het achter hen zien branden, zag de oranje en rode vuurtongen oplaaien tegen de hemel. Het geschiet en het geschreeuw kwamen dichterbij. Een paar mensen renden langs hen heen, in de richting van het lawaai en de chaos. Een oorverdovende klap liet de aarde achter hen beven, en hij dook in elkaar.

‘Niet bang zijn,’ mompelde ze, strelend over zijn haar. Hij voelde

haar hart tegen zijn borst kloppen terwijl ze over de weg strompelde. ‘Het komt goed, Garret. We moeten alleen papa zien te vinden, en dan...’

Boven hen klonk gebrul. Hij keek op en zag iets groots en angstaanjagends met zwarte, leerachtige vleugels op hen afkomen, en de wereld doofde als een kaars.

‘Dames en heren, we beginnen aan de daling naar Heathrow Airport. Gaat u alstublieft zitten en maak uw gordel vast.’

Bij het horen van de stem van de piloot opende ik mijn ogen en knipperde er een paar keer mee om de binnenkant van het vliegtuig scherp in beeld te krijgen. Het gangpad was donker. Er brandde alleen hier en daar een leeslampje. Buiten het raampje kroop een flauwe roze gloed over de horizon, die de wolken dieprood kleurde. De meeste mensen lagen te slapen, onder wie de oudere vrouw die naast me zat. Ik gaapte en schudde mijn hoofd. Was ik in slaap gevallen? Dat was niets voor mij, zelfs niet tijdens een tien uur durende vlucht boven de Atlantische Oceaan.

Flarden van een droom dreven nog in mijn hoofd, vertrouwd en verontrustend tegelijk. Hitte en rook, vuur en gewerschoten, een vrouw die me optilde en in veiligheid bracht, het gebrul van een draak in mijn oren. Ik had deze nachtmerrie eerder gehad: jarenlang was ik in mijn slaap achtervolgd door dood, vlammen en, bovenal, draken. In de loop der jaren was de nachtmerrie steeds minder vaak voorgekomen, maar af en toe droomde ik weer dat ik me als vierjarige in dat brandende vertrek bevond en dat een vrouw, wier herkomst ik me niet meer herinnerde, me in veiligheid bracht. Om ons heen klonken de kreten van stervende mannen.

En ik ving de eerste glimp op van het monster dat ik mijn leven lang zou bestrijden. Daar eindigde de nachtmerrie altijd mee, net als de herinnering: de draak die brullend op ons neerdaalde. Niemand wist hoe

ik aan een zekere verbrandingsdood was ontsnapt. De Orde had me verteld dat ik die herinnering had onderdrukt, dat dat niet ongebruikelijk was bij kinderen die iets traumatisch hadden meegemaakt. Nadat ze me hadden gered, had ik drie dagen lang gezwegen, zo beweerden ze.

Er was dan ook nauwelijks iets traumatischers te bedenken dan je moeder te zien sterven in de kaken van een draak.

Ik leunde naar achteren en staarde door het raampje. Ver onder ons zag ik lichtjes schitteren, waar het eerder alleen maar donker was geweest. Ik zou blij zijn als ik weer op de grond stond en rond kon lopen, in plaats van urenlang omringd door vreemden in een krappe stoel te moeten zitten. De vrouw naast me had aan één stuk door tegen me gepraat. Ze had gezegd dat ik haar aan haar kleinzoon deed denken en ze had me foto's laten zien van haar verschillende familieleden, zich beklagend over het feit dat ze nooit meer op bezoek kwamen. Toen ze door de foto's heen was geweest, was ze mij gaan ondervragen: hoe oud ik was, waar mijn ouders waren, of ik helemaal in mijn eentje naar Europa reisde. Uiteindelijk had ik uit pure wanhoop mijn oordopjes in gedaan en geveinsd dat ik in slaap viel. Ik had haar 'arme jongen' horen mompelen, en toen had ze tot mijn opluchting een boekje met kruiswoordraadsels uit haar tas gehaald, waar ze in had zitten krabbelen tot ze was ingedommeld. Tijdens de lange vlucht had ik ervoor gezorgd dat ik haar niet wakker maakte terwijl ze sliep, en op de momenten dat ze wakker was, deed ik of ik heel druk was met andere dingen.

Het vliegtuig schokte toen het in een turbulente luchtstroom terecht kwam. De vrouw naast me mompelde iets, maar haar ogen gingen niet open. Ik liet mijn hoofd tegen het raampje rusten en zag de lichtjes ver beneden me langs schuiven. Zouden draken ooit zo hoog vliegen, vroeg ik me af.

Mijn gedachten dwaalden af. Er verscheen een andere draak op mijn netvlies, niet zwart maar dieprood, niet moordzuchtig maar vro-

lijk en spontaan. De herinnering deed pijn, maar ik duwde de pijn weg, dwong mezelf er niet aan te denken, niets te voelen. Ze maakte geen deel meer uit van mijn leven. Dat meisje met de gulle lach en de sprankelende groene ogen, dat me dingen had laten voelen die ik nooit voor mogelijk had gehouden... Dat meisje zou ik nooit meer zien. Ik haatte haar niet. Ik was niet eens echt boos op haar. Hoe kon dat ook? Ze had mijn leven gered, ze had me veel laten inzien, bovenal hoe fout de Orde was. Ik had mijn leven lang haar soortgenoten vermoord, en zij had gereageerd door vrienden met me te worden, me te redden van een executie en zij aan zij met me te vechten tegen Talon en St.-Joris.

Maar ze was een draak, en toen ik uiteindelijk mijn gevoelens had opgebiecht en haar met de hare had geconfronteerd, had ze geaarzeld. Ze had toegegeven dat ze niet wist of draken wel zulke dingen konden voelen, dat ze niet werden verondersteld menselijke emoties te hebben. En dat ze de aantrekkingskracht van Riley, een draak die zijn oog op haar had laten vallen, niet langer kon negeren.

Op dat moment had ik beseft dat het zinloos was om van een draak houden. Het was zo makkelijk geweest om haar ware aard te negeren en alleen het meisje te zien. Ik had nooit uit het oog verloren wat ze was, zeker niet wanneer ze naar haar ware gedaante transformeerde en ik eraan werd herinnerd hoe machtig, woest en gevaarlijk draken konden zijn. Maar het was ingewikkelder dan dat. Het had steeds door mijn hoofd gespeeld dat Ember, zelfs al zouden mijn gevoelens voor haar wederzijds zijn, veel langer zou leven dan ik. Honderden jaren zelfs. We hadden geen toekomst samen. We hoorden bij verschillende soorten, en aan beide kanten woedde een nietsontziende oorlog die ons hoogstwaarschijnlijk fataal zou worden. Zelfs al kon ik zowel van het meisje als van de draak houden, wat voor leven zou ik, een voormalige soldaat van St.-Joris, haar kunnen bieden? Ik had zélf niet eens een toekomst.

Vastberadenheid maakte zich van me meester. Het was beter dat ik

was vertrokken. Nu kon ze met haar eigen soort optrekken, zoals het hoorde. Ze was bij Riley en zijn rebellendrakens. Hun leven zou gevaarlijk zijn – ze zouden voortdurend moeten vluchten voor Talon en St.-Joris – maar Ember was koppig en vindingrijk, en Riley was zijn vijanden al lange tijd te slim af. Ze hadden mij niet nodig. Ember Hill, de draak op wie ik verliefd was geworden, zou zich prima weten te redden.

‘Dames en heren, we staan op het punt te gaan landen op Heathrow Airport,’ dreunde de intercom. ‘Berg alstublieft uw laptop en andere apparaten op en zorg ervoor dat uw dienblad is ingeklapt. We landen over ongeveer vijftien minuten.’

De dame naast me werd snuivend wakker en keek verdwaasd om zich heen. Ze haalde het kussentje achter haar nek weg en keek me glimlachend aan.

‘We hebben het gehaald,’ zei ze.

Ik reageerde met een wat stijve glimlach.

‘Wat zal het heerlijk zijn om onze benen weer te kunnen strekken, niet? Het lijkt wel of die vluchten steeds langer worden. Waar ga je precies naartoe in Londen, liefde?’

‘Knightsbridge,’ loog ik. ‘Daar heb ik vrienden wonen. Ik ga een paar weken bij hen logeren.’

Ze knikte met haar grijze hoofd. ‘Vraag ze vooral of ze je de bezienswaardigheden laten zien. Londen is een geweldige stad. Ga je Buckingham Palace bekijken, en Westminster Abbey?’

‘Ik weet het nog niet, mevrouw.’

‘Buckingham kun je niet overslaan, hoor! Het is echt de moeite waard.’ Ze begon aan een lezing over alle toeristische trekpleisters: de plekken die ik vooral moest gaan bekijken, de plekken die ik moest vermijden en de ‘verborgen schatten’ van de stad. Pas toen het vliegtuig was geland en we de terminal in liepen, hield ze op met praten.

Vanuit de taxi die me naar het kleine hotel in South Kensington bracht, staarde ik naar de voorbijglijdende Londense straten. Toen we een oude kerk passeerden, ving ik een glimp op van iets wits. De vlag van St.-Joris, een rood kruis op een witte achtergrond, wapperde fier in de wind. Het onrustige gevoel dat ik in het vliegtuig had gehad keerde direct terug.

Ik was er. In Londen. Het grootste en invloedrijkste territorium van de Orde. Hoewel ik er pas één keer eerder was geweest, wist ik één ding zeker: in deze stad zou ik geen draken vinden, en ook niet in de omliggende dorpen en stadjes. De aanwezigheid van St.-Joris was hier overweldigend. Het symbool van de Orde, het rode kruis op het witte schild, was door de hele stad te vinden, op borden en kerken en muren. Hoewel St.-Joris de beschermheilige van Engeland was en we de vlag met de rest van Londen deelden, was de boodschap aan Talon duidelijk: geen draken toegestaan.

Het was gevaarlijk voor mij om hier te zijn. Dat wist ik. Ik werd gezocht door de Orde, en als iemand me herkende, zou ik nooit uit de stad weggkomen. Gelukkig waren de meeste soldaten en gewapende troepen in andere landen gehuisvest vanwege de bijzonder strenge Engelse wapenwetten. Maar de Patriarch, het hoofd van de Orde, bestuurdde de organisatie samen met de rest van de raad vanuit Londen en hield toezicht op alle activiteiten van St.-Joris. Als hij ontdekte dat ik hier was, zou ik binnen de kortste keren de hele Orde achter me aan hebben.

Toch was de Patriarch ook de reden dat ik hier was. Ik zocht antwoorden. Hoeveel wisten hij en de raad over Talon? Hadden ze echt geen idee van het bestaan van de rebellen, de draken die niets met de organisatie en de oorlog te maken wilden hebben? Ik kon me niet voorstellen dat ze zo onwetend waren. St.-Joris moest iets weten, en als de Orde geheimen had, moest ik die zien te vinden. Ik had een eind gemaakt aan tientallen levens – zowel van mensen als van draken – om-

dat de Orde me had voorgehouden dat ik de wereld beschermdde. Ik was het de slachtoffers verplicht, álle onschuldigen die ik had gedood, om de waarheid boven tafel te krijgen.

Eenmaal in het hotel checkte ik in. Ik ging naar mijn kamer en gooi-
de mijn tas op het bed. Hoewel ik meer dan tien uur aan één stuk had
gereisd, haalde ik mijn prepaidtelefoon meteen tevoorschijn, en ik bel-
de het nummer dat ik in de VS uit mijn hoofd had geleerd.

Terwijl de telefoon overging, keek ik op mijn horloge. Het was half-
zeven 's ochtends. Vroeg, maar hij wist dat ik zou bellen zodra ik was
geland. Toch duurde het even voordat er een norse stem aan de andere
kant van de lijn klonk.

‘Ja?’

‘Ik ben er,’ zei ik rustig.

Hij bromde iets. ‘Geen problemen met de Orde?’

‘Nee.’

‘Mooi. Als ik jou was, zou ik me gedeisd houden. Eigenlijk zou je
hier helemaal niet moeten zijn.’ Hij klakte afkeurend met zijn tong, en
ik stelde me voor dat hij zijn hoofd schudde. ‘Koppig jong. Ik vind het
nog steeds waanzin, Sebastian, dat je uitgerekend hier bent terwijl de
Orde een prijs op je hoofd heeft gezet.’

Ik glimlachte flauwtjes. ‘Dit is de laatste plek waar ze me zullen zoe-
ken.’

‘Dat wil nog niet zeggen dat je onnodig risico moet nemen, vriend.’

‘Ik heb je hulp nodig, Andrew,’ vervolgde ik. ‘Ik zou niet zijn geko-
men als het niet belangrijk was. Maar als je denkt dat een ontmoeting te
gevaarlijk is, zeg het dan. Dan laat ik je met rust.’

‘O, ga toch weg,’ zei Andrew. ‘Alsof ik de vent zou verlinken die mijn
leven heeft gered.’ Hij zuchtte. ‘We moeten wel voorzichtig zijn. De
Orde heeft echt overal ogen. Als ze ons samen zien, zijn we allebei
dood.’

‘Wat is een goed moment om af te spreken?’

‘Vandaag. Vanmiddag om twaalf uur. Ik stuur je een sms met het adres.’

‘Prima.’

Ik hing op, ging languit op het bed liggen en staaarde naar het plafond. Mijn ogen vielen bijna dicht. Toch moest ik wakker blijven. Ik kon niet het risico lopen dat ik de afspraak met Andrew zou missen. Bovendien moest ik mijn jetlag zo snel als het kon doorbreken. Ik wenste dat ik een pistool had, of zelfs maar een mes, maar het was onmogelijk om een van beide mee te smokkelen in een lijnvliegtuig. Voorlopig zou ik het zonder wapen moeten stellen. Er zat een hangslot op de deur. Als iemand de kamer zou binnendringen om me te vermoorden, zou ik in elk geval worden gewaarschuwd door het gerammel.

Goed, St.-Joris. Ik ben er. Wat hebben jullie voor ons verzwegen? En gaat dat het laatste restje geloof vernietigen dat ik nog in de idealen van de Orde heb? Zal ik ontdekken dat jullie net zo zielloos en corrupt zijn als Talon?

Het antwoord wilde ik misschien niet eens weten.

EMBER

Ik tel tot drie, mimede Riley, die me aankeek vanaf de andere kant van de deur. Ik knikte. Gespannen staarde ik naar het afbladderende witte hout met de koperen 14 erop. Door de deur klonken geluiden van een televisie. Mijn draak, die voelde dat er geweld in de lucht hing, roerde zich grommend, en ik kneep mijn ogen samen. Riley haalde diep adem en richtte zijn pistool op de deur. Eén... twee... drie!

Hij schopte met zijn laars tegen het hout vlak naast de koperen deurknop, en de deur vloog met een klap open. Ik stormde naar binnen met Riley op mijn hielen. De kamer was klein en vies. In de hoek stond een onopgemaakt bed, de tv blèrde...

Er was niemand.

‘Verdomme!’ Riley liet zijn pistool zakken en keek het verlaten vertrek rond. ‘Te laat. Die rat is ons net te snel af geweest.’ Met een chagrijnig gezicht rukte hij zijn telefoon uit zijn zak, drukte hij op een sneltoets en hield hij het toestel tegen zijn oor. ‘Wes, hij is er al vandoor.’ Stilte. ‘Ik weet niet hoe hij het wist... Het is Griffin! Je weet toch wat voor een achterdochtige kakkerlak dat is?’ Hij zuchtte. ‘Oké. We komen nu terug. Bel me als er iets is.’

Langzaam liet ik mijn adem ontsnappen, en mijn op wraak beluste draak trok zich onwillig terug.

‘Wat nu?’ vroeg ik.

Riley snoof. ‘Nu kunnen we verdomme weer van voren afaan beginnen. Wes gaat hem opsporen. Maar dat gaat tijd kosten, en de tijd begint op te raken. Shit.’ Hij beukte met zijn vuist tegen de muur, en een holle klap weerkaatste door de kamer. ‘We waren er zó dichtbij. Nou, vooruit, Furie. Laten we de kamer doorzoeken voordat de politie komt.’

Misschien heeft hij iets achtergelaten waaruit we kunnen opmaken waar hij naartoe is.’

Vlug doorzochten we het vertrek. Wat voor sloddervos Griffin ook mocht zijn, hij had niets achtergelaten wat met hem in verband kon worden gebracht. Nog geen verfrommeld bonnetje, of wat dan ook.

‘Hij zal wel contant hebben betaald,’ momperde Riley nadat we de prullenbakken hadden omgekeerd, onder het matras hadden gekeken en de badkamer hadden doorzocht. ‘En hij heeft zijn sporen verdraaid goed gewist. De ellendeling. Zo te zien is hij halsoverkop vertrokken. Hij weet dus dat we hem op de hielen zitten.’ Hij wreef met zijn hand over zijn gezicht. ‘Ik weet niet wat ik irriteranter vind, dat hij zo’n enorme lastpak is, of dat hij al die kneepjes van mij heeft geleerd.’

‘Hij maakt vanzelf een fout,’ zei ik. ‘Net als de vorige keer. En dan krijgt Wes hem in het vizier. Hij kan niet eeuwig ontkomen.’

‘Dan ken je Griffin nog niet,’ mompelde Riley nors. ‘Maar je zult wel gelijk hebben.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Hoe dan ook, hier kunnen we niets meer doen. Kom op, we gaan.’

Ik volgde hem door de gang naar buiten, naar de parkeerplaats van het hotel. In de hoek stond een gedeukte zwarte mustang met getint glas. Riley rukte het portier open, ging achter het stuur zitten en trok het portier met zo’n klap dicht, dat de auto ervan schudde.

Ik ging naast hem zitten en sloot mijn portier met iets minder geweld. Toen keek ik opzij naar Riley, die de motor startte en van de parkeerplaats scheurde. Het licht van de straatlantaarns gleed over zijn boze gezicht en zijn strakke mond. Hij staarde strak voor zich uit.

Met een zucht leunde ik naar achteren. Ik keek uit het raampje. Achter het glas gleed het zoveelste onopvallende stadje in het Middenwesten voorbij. De laatste tijd hadden we er zo veel gezien dat ik me niet eens herinnerde hoe het hier heette.

Ik begreep Rileys frustratie. De mens die we achternazaten, Griffin Walker, was een van Rileys contactpersonen geweest, totdat we had-

den ontdekt dat hij in het geheim informatie doorspeelde aan zowel Talon als St.-Joris. Griffin was het lek, de mol in het netwerk van de rebel. In Las Vegas had hij ons aan Talon verraden, en dat had ons bijna het leven gekost. Erger nog, door hem liepen al Rileys schuilhuizen, alle drakenjongen die hij uit Talon had gered, mogelijk gevaar. We moesten hem zien te vinden, uitzoeken wat hij wist en hoeveel hij naar de organisatie had gelekt. Maar het viel nog niet mee hem te vangen. Dit was de tweede keer in een maand tijd dat we zo dichtbij waren geweest en onze prooi er tóch op het laatste moment vandoor was gegaan.

Het was om gek van te worden, maar tegelijk leidde het mijn gedachten af van... andere dingen. Zaken waar ik me nu niet mee bezig wilde houden. Ik had het zo druk met de speurtocht naar Griffin, dat ik geen tijd of energie had om me ergens anders mee bezig te houden. Riley was vastbesloten zijn ondergrondse netwerk te redden en zijn drakenjongen tegen Talon te beschermen en hij was er dan ook op geband de rat te vinden die ons aan Talon en St.-Joris had verraden. In de dagen na ons avontuur in Vegas hadden we nauwelijks over iets anders gepraat dan Griffin en Talon. In zekere zin was dat een opluchting. Als we het wat rustiger aan zouden doen, zou ik weer aan... zekere mensen denken, en daar was ik nog niet aan toe.

Terug in het hotel liepen we meteen naar de kamer van Wes. De mens zat over zijn laptop gebogen, precies zoals we hem uren eerder hadden achtergelaten. Toen we binnenkwamen, keek hij op, en hij schudde mismoedig zijn hoofd.

‘Niets,’ zei hij voordat Riley iets kon vragen. ‘Geen telefoontjes, geen nieuwe creditcardtransacties, helemaal niets. Het spoor is koud, vriend. Griffin is officieel van de radar verdwenen.’

‘Verdomme,’ zei Riley, en hij liep naar zijn vriend. ‘De gladjanus. Blijf zoeken,’ droeg hij hem op.

De mens keerde zich met een zucht naar zijn computer.

‘We waren er zó dichtbij, Wes. We mogen hem nu niet laten ontsnappen.’

Ik wreef in mijn ogen en wendde me af, beseffend dat Riley en Wes nog uren zouden doorwerken. Wes leefde zo’n beetje achter zijn laptop, en Rileys woede hield hem continu op de been. Het voortdurende hoge tempo begon mij op te breken.

‘Veel plezier, jullie,’ zei ik terwijl ik naar de deur liep. ‘Ik ga een dutje doen tot jullie me nodig hebben.’

Riley draaide zich om en keek me met ernstige gouden ogen aan. Even roerde mijn draak zich, en ze staarde naar Riley alsof ze hem uitdaagde. Alsof ze Kobalt uitdaagde om tevoorschijn te komen. We wisten allebei dat hij dat niet zou doen. Riley zou nooit ontdekking riskeren door naar zijn ware gedaante te transformeren als dat niet strikt noodzakelijk was. Toch bleef mijn drakeninstinct hopen van wel. Riley aarzelde, alsof hij op het punt stond iets te zeggen, maar toen mompelde Wes iets tegen hem en wendde hij zich af.

‘Pak wat slaap nu je de kans krijgt, Furie,’ mompelde hij, zich weer naar het scherm buigend. ‘Waarschijnlijk vertrekken we over een paar uur.’

Zonder iets terug te zeggen liep ik naar mijn kamer aan de andere kant van de gang. Ik ging de badkamer in en trok mijn kleren uit. Ook het zwarte Viperpak, dat ik oneerbiedig op de grond liet vallen. De soepel kronkelende stof vormde een hoopje op de vloer. Ik stak mijn tong eraan uit, waarna ik onder de douche stapte.

Het schroeiend hete water stroomde over mijn huid. Met een zucht sloot ik mijn ogen, en ik liet me door de stoom omhullen. Het had zo weinig gescheeld deze avond. Het had zo weinig gescheeld of er was een eind gekomen aan deze krankzinnige zoektocht. Dan hadden we nu geweten welke informatie Griffin aan Talon had doorgespeeld en voorgoed een eind kunnen maken aan zijn verraderspraktijken. Ik twijfelde er niet aan dat we hem vroeg of laat zouden vinden. Niemand

kon zich lang voor Wes verbergen, en als je het waagde om Rileys drakenjongen en schuilhuizen in gevaar te brengen... Nu ja, je kon net zo goed meteen je hoofd in een strop steken. Ik zou Riley niet meteen geobsedeerd noemen, maar hij was vastberaden en onverzettelijk, en zijn ondergrondse netwerk betekende alles voor hem. Bovendien kon hij best wel wraakzuchtig zijn.

Ik draaide de kraan dicht, droogde me af en kleepte me vlug aan. Toen liep ik mijn lege kamer in en zette ik uit gewoonte de tv aan. Geluid was prettig. Stilte was deprimerend en een tikje eenzaam. Erger, wanneer het helemaal stil was, dwaalden mijn gedachten naar plekken die ik liever vermeed. Herinneringen die te vers waren, te pijnlijk, om belicht te worden. Mensen die ik hevig miste, of mensen die me diep gekwetst hadden met hun verraad.

Ik liet me op het bed neerploffen, zapte naar een of andere actie-film en zette het volume hoger zodat mijn gedachten overstemd zouden worden. Focus, beval ik mezelf, terwijl ik een vent in een sportwagen op halsbrekende snelheid door smalle straten zag scheuren. Er waren belangrijker zaken die mijn aandacht vroegen. Ik was geen gewoon drakenjong meer, dat niets anders hoefde te doen dan zich aanpassen, plezier maken en doen wat de organisatie haar opdroeg. Ik was een rebel, deel van Rileys netwerk, en – samen met Kobalt – waarschijnlijk aanvoerder van Talons lijstje met meestgezochte draken. In Vegas had ik gezien waar de organisatie toe in staat was. Als ik mijn taak niet uiterst serieus nam, zouden er nog meer mensen en draken sterven.

Er werd zacht op de deur geklopt, en ik keek op.

‘Furie?’ Er klonk een bekende stem op de gang, en mijn draak was meteen alert. ‘Ben je nog op?’

Ik sprong van het bed, liep naar de deur en deed open. Daar stond Riley, met zijn handen in zijn zakken en zijn donkere haar half voor zijn ogen. Hij zag er moe uit, hoewel hij glimlachte toen hij me zag.